

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Schiller, Friedrich.; (Efter Schiller) ; Musiken af
Andr. Romberg.

Titel | Title:

Klokkesangen

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : trykt hos J. Irgens, 1827

Fysiske størrelse | Physical extent:

16 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Klokkesangen.

(Efter Schiller.)

Musiken
af
Andr. Romberg.

Vivos voco. Mortuos plango. Fulgura frango.
Levende jeg kalder. Over Døde jeg klager. Lynet jeg bryder.

Opsført i det musicalske Selskab Euterpes Concert
den 13de Mai 1827.

Mesteren.

Frofast muret ned i Jorde
Stander Formen, bygt af Leer;
Støbt i Dag maa Klokken vorde;
Hurtig, Svende! Skynder Jer!
Stridt fra Panden heed
Maa nedrinde Svæb,
Skal sin Mester Bærket ære;
Himlens Bistand med os være.

Chor.

Den Idræt, som vi foretage,
Et Alvorsord vil anstaae vel;
Naar sunde Taler den ledsage,
Arbeides fort med munter Sjæl.
Saa lad os da med Flid betragte,
Hvad svage Evne kan formaae;

Den flette Mand maa man foragte,
 Som handler uden at forstaae.
 Det er det, hvilket Manden pryder,
 Og dertil gaves ham Forstand,
 At i hans Indre dybt gienlyder,
 Hvad med sin Haand han skabe kan.

Mesteren.

Lager Træ af Fyrrestammer;
 Dog ret tørt det være maa,
 At de sammentrængte Flammer
 Gjennem Dovens Åbning flaae.
 Kobb'ret koges maa,
 Kaster Tin derpaa,
 At det Klokke-Malm, vi syde,
 Paa den rette Viis kan flyde.

Chor.

Hvad vore Hænder kan udvirke
 I Grubens Dyb ved Hjælp af Ild,
 Det Klokken i den høie Kirke
 Lydt os til Roes forkynde vil.
 Det være vil til sidste Dage
 Og røre mangen Sjæl paa Jord,
 Det vil med den Betrængte klage
 Og stemme til Andagtens Chor.
 Hvad Kaar en Jordens Søn skal have
 Af Skjebnens Bøvelspil tilført,
 I paa metalne Krone grave,
 At høitidsfuldt det rundt bjer hørt.

Mesteren.

Hvide Blærer seer jeg springe,
 Snart vor Masse flyde maae;
 Afesalt I hid mig bringe,
 Raff vor Støbning da skal gaae.

Stummet ovenpaa
 Bort fra Malmet maa,
 At fra det Metal, vi mænge,
 Keent og klart sig Stemmer trænge.

En Stemme.

Ehi festlig klinger det til Glæde,
 Dg hilser det nysødte Noer,
 Naar det i Søvnens Arm mon træde
 Den første Vandring paa vor Jord.
 End dybt bag Tidens Slør det hviler,
 Om Skiebnen truer eller smiler,
 Dg Moderømhed bær Dmsorgen
 For det i Livets første Morgen —
 Med Vilens Fart henise Nar.

En anden Stemme.

Hos Piger stolten Dreng ei hviler,
 Han stormer vildt i Trængslen hen,
 Med Stav i Haand om Jorden iler
 Dg vender fremmed hjem igjen,
 Dg herlig, som fra Himlens Høie
 Et Billed i sin fagre Vaar,
 Med blysomt og undseeligt Die
 Han Pigen seer, som for ham staaer.
 Navnløse Længsler gjennemtrænge

Den Ynglings Barm; han Dmgang fyer;
 I Diet klare Taarer hænge,
 Og Brødres vilde Sværm han fyer.
 Saa bly paa hendes Dei han træder,
 Lyfsaliggjort ved hendes Smil,
 Og Markens Skjønnefte opleder,
 Hvormed sit Alt han pryde vil.

To Stemmer.

Du sømme Længsel, søde Haaben,
 Da Salighed er Hjertets Slag,
 Og Diet skuer Himlen aaben,
 Paa ungen Elskovs første Dag.
 O! at den grønnes evig blid
 Den unge Elskovs Blomstertid!

Mesteren.

See hvor Piberne alt mørkne!
 Denne Stav jeg dyyper ned;
 Sees det da glasseert at storkne,
 Er det godt at støbe med.

Rast, hver Svend i Hu!

Prøv vor Blanding nu,
 Om det skjøre med det Bløde
 Blander sig i heldigt Møde.

En Stemme.

Der, hvor det Dmme med det Strenge,
 Hvor Stærkt og Mildt sig sammenmænge,
 Der giver det en herlig Klang.
 Thi prøve, hvo sig evigt binder,
 Om Hierte han til Hierte finder!
 Kort Drømmen er, men Anger lang.

Yndigen i Brudens Loffer
 Snoes jomfruelige Krands,
 Naar de muntre Kirkeloffer
 Rime høit til Festens Glands.
 Af! den bedste Fæst, os gives,
 Ender ogsaa Livets Vaar;
 Med det Slør som sønderrives,
 Plat den skønne Drom forgaaer.

En anden Stemme.

Er Eidskab Tant,
 Maa Kjærlighed blive;
 Kun Blomsten forsvandt,
 For Frugt at give.
 Men Manden maa ud
 I fiendtlige Skare,
 Maa samle og spare
 Og plante, opfinde;
 Udgrunde og vinde,
 Sig tumse og plage
 For Held at opjage.
 Da indstrømmer Rigdom til ham uden Lige,
 De hertigste Skatte fra Laderne lige,
 Hans Pladse voxer, hans Huus vides ud.
 Og inde færdes
 Den tugtige Huustro
 Hun, Bornenes Moder,
 Forstandigt regjerer
 Den huuslige Cirkel;
 Hun Pigerne lærer
 Og Drengene aver
 Og Alting vender

Med drifftige Hænder.
 Den ordnende Sands
 Gjør Husets sin Glands;
 Hun Skatte henlægger paa duftende Hylber,
 Og Tenen mød fineste Traade hun fylber,
 Og nette polerede Striin sanker fuld,
 Af sneehvide Pinned og glindsende Ud,
 Og indvortes Virken giver udvortes Glimmer
 Og særdes immer.

Sire Stemmer.

Og hver Fader med freidig Sial,
 Ud fra Husets vidtsæinede Mønning
 Dverregner sit lyse Held;
 Tæller, hvormange Bægge der ere,
 Seer den Dverflood, Bjelkerne bære,
 Og hans Vofsts de velsignede Dynger,
 Hvoraf det under Kaffningen gynger.
 Roser sig stolt i Mund:
 "Stadig som Jordens Grund
 "Mod hver en Modgangs Magt
 "Stander mit Huses Pragt!"

Flere Stemmer.

Dog der er mod Skjæbnens Magter
 Ingen evigfaste Pagter,
 Og et Uheld kommer brat.

Mesteren.

Nu vor Støbning kan begynde,
 Revnen her er jævn og Kion;
 Dog før vi det lade rinde,
 Holde vi andægtig Bøn!

Lapperne herud!
 Huset fjerme Gud!
 Rygende i Formens Bue
 Skyder den ildebrune Lue.

Chor.

Belgjørende er Ildens Magt,
 Naar den er vogtet, lænkelagt;
 Hvad Manden danner og formaaer,
 Ved denne Himmelkraft fremstaaer;
 Dog Himlens Kraft er skrækkelig,
 Naar den af Lænken slider sig,
 Og Datteren af frie Natur
 Er sluppen af sit trange Buur.
 Bee da, naar den løs sig lader,
 Borende foruden Baand
 Giennem folkopfyldte Gader
 Nafer rædsomt Brandens Vand,
 Thi hvert Element jo haber
 Alt, hvad blev ved Mandens Haand;
 Ned fra Skyen
 Grøde vælber;
 Regn udvælber;
 Uden Balg mod Jord fra Sky
 Straaler flye!
 Høit fra Taarnet hører Hviin!
 Det er Storm!
 Blodig rød
 Er Guds Himmel;
 Det er ikke Dagens Glød!
 Hvilken Stimmel
 Gaden op!
 Damp slaer op!

Flagrende staaer Ildens Stotte,
 Som et Røddyr gribsk paa Bytte,
 Huus fra Huus den sig mon flytte,
 Som naar Donens Ildsvælg syde,
 Lufsten brænder, Bielker knage,
 Stolper styrte, Vinduer klirre,
 Smaaabørn jamre, Mødre irre,
 Dyret hviner
 Blandt Ruiner,
 Alle flygte, redde, flime,
 Nat er lys, som Middagstime,
 Lange Kiederad af Hænder
 Spanden sender
 Kapviis fort; Ilden over
 Spruble Kilder, Vandets Bover,
 Stormen hylr ovenfor,
 Gribes Flammen i sin Flugt;
 Spillende paa tørre Frugt
 Slaaer den ned, i Loden flammer,
 Gribes Sparrers tørre Stammer,
 Og som vil den i sin Stimmel
 Rive med en Jordens Part,
 Voldsom i utæmmed Fart
 Borer den mod høien Himmel
 Kiæmpestor!
 Son af Jord
 Vige maae for Gubdoms Vælde,
 Seer sit Værk med Undren hæde,
 Synke i kaotisk Brimmel!
 Der nu staae
 Nøgne Bægge,
 Hvor sig vilde Storme lægge;

Kælt i øde Binduehuler
 Rædsler bygge,
 Og fra høien Himmel Skyer
 Rige ind. —

En Stemme; Recitativ.

Med et Blik
 Manden skuer
 Did, hvor Luer
 Alt hans Guds til Bytte fik;
 Dog ei han for sin Bortgang gruor;
 Hvad Tiden og ham rovet har:

Fire Stemmer.

En salig Trost end er tilbage;
 Ham blev jo Børn og kierlig Mage;
 Han savner ingen Dyrebar!

Mesteren.

Jordens Skjød mon det optage;
 Formen fyldtes ved vor Tid;
 Gier den det og skjønt tilbage,
 At det lønner Kunst og Flid?
 Om vor Dont mislang?
 Formen søndersprang?
 Af! maaskee vort Haab blier skuffet;
 Muligt Vanheld alt har truffet.

Chor.

I Jordens Skjød vi trøstlig gjemme,
 Hvad ved vor Haand udvirkes kan;
 Sin Sæd der gjemmer Ugrens Mand,
 Med Haab, at den paa Himlens Stemme,

Vil opstaae af det dunkle Land.
 Dog end meer kostbar Sæd vi stule
 Med Kummer dybt i Jordens Skiod,
 Dg haabe, at af Gravens Hule
 Den spirer herligt igiensød.

Høit i Taarnet
 Engstligtrang
 Kloffen toner
 Gravens Sang;
 Sorg bebuder os dens Klemt, som ringer
 For en Vandrer, man til Hvile bringer.

Recitativ.

Af! den savre Dyd, den Dmme!
 Af! den hulde Moder blegned!
 Skyggers mørke Rønge bortrev
 Hende fra den elskte Mage,
 Bort fra hendes kiære Smaae,
 Som hun fødte ham til Fryd,
 Som hun saae med Moderlyst
 Døye til ved omme Bryst!

En Stemme.

Af! hans Huses skionne Kiæde
 Aldrig meer blier heel igjen!
 Thi til Skyggers Land hans Glæde,
 Fromme Moder, vandred hen!
 Bort svandt hendes Tilshyns Dage,
 Da hun vaaged Englen liig;
 Dg en Moders Pligter tage
 Kolde Fremmede paa sig.

Mesteren.

Medens Klokkens Glød sig sætter,
 Lad det strænge Arbeid staae!
 Som i Lovet Fuglen sprætter,
 Alle Mand sig hvile maae.
 Kommer Stiernefskin,
 Gaaer Fært Arbeid ind;
 For en Dreng Fritimer lyde,
 Mestren maa sig altid bryde.

En Stemme.

Fro, med snare Fied, fremiler
 Fiernt i vilde Skov hiin Vandrer
 Til den Egn, hvor Hiemmet smiler.
 Faaresflokken hiemad drager,
 Og Hornqvægets
 Vandebrede, glatte Hiorde
 Komme alle
 Brølende til vante Stalde.
 Tungt herind
 Vognen svinger
 — Kornet tvinger,
 Paa dets Neger
 Gynget leger
 Broget Krands;
 Og de unge Høstfolks Skare
 Flyer til Dands.
 Lyft det bli'er paa Torv og Gade
 Om seifstabelige Flamme
 Husets Folk sig fro forsamle
 Og med Dundren Vorten lukkes.
 Sort bedækker sig nu Jorden;

Men den trygge Borger skrækker
 Natmalm ei,
 Som den Dnde rædsomt vækker;
 Loven vogter ham paa hver hans Dei.

To Stemmer.

Høie Drben, velsærdrige
 Himmeldatter! som det Eige
 Fri og let og fro har bundet,
 Stæders Varighed begrundet,
 Kaldet Vilde først fra Skove
 Til selskabelige Love,
 Mildnet Menneskenes Sæder,
 Nabnet Sands for ædle Glæder,
 Dg med denne sammenblandet
 Kierlighed til Fødelandet.

Chor.

Tusind travle Hænder mødes,
 Hielpes ad i munter Dagt,
 Dg, mens raftt hvert Savn afbødes,
 Yttrer virksomt sig hver Kraft.
 Nesteren med Svende nyder
 Ro i Friheds Helligdom;
 Hver sig ved sin Stilling fryder,
 Dg foragter haantlig Dom.
 Flid maa Borgrens Hæder være,
 Velstand lønner ham hans Tid;
 Majestæt gier Førsten Vre,
 Ds ophoier Hænders Flid.

Sive Stemmer.

Hulde Fred!
 Søde Enighed!

Dvæler, dvæler
 Venligt over dette Sted!
 Ingentid den Dag oprinde,
 Da de fæle Krigens Horder
 Disse stille Dale hærge!
 Da paa Himlen, hvor vi Aftenrøden flue
 Ynderig,
 Landsbyers Flamme, Stæders Lue
 Straale vild og frygtelig.

Mesteren.

Nu Stilladsen sønderbryder!
 Til sin Hensigt var den stærk;
 At sig Sind og Die fryder
 Over det vellykte Bærk!
 Svinger Hamren fort!
 Dækket falde bort!
 Før vi Klokken op kan bringe,
 Formen først maa sønderspringe.

Chor.

En Mester kan sin Form jo brække
 Til rette Tid med kyndig Haand;
 Dog vee! naar Ertzes Flammebække
 Udflyde stridt foruden Baand.
 Blindrasende med Tordnens Bragen
 Det sprængte Huus de sønderlaae,
 Med aabne Helvedstrubes Knagen
 Fordærvoudspyende de gaae,
 Hvor Kræfter særdes, raae og vilde,
 Der kunne sig ei Former bilde;
 Naar Folkene sig selv befrie,
 Er det med deres Vel forbi.

See, naar sig tyst i Landets Stæder
 Ufredens Fakkell tænder an,
 Dg, søndrende de tunge Kiæder,
 Til Selvhielp reiser sig hver Mand;
 Dyrørets Mænd til Klokken stime,
 Den hylér Opstand overalt,
 Dg, viet til kun Fred at kime,
 Den stemmer Løsnct til Gewalt.
 Frihed og Eighed Alle hylde,
 Hver rolig Borger griber Sværd,
 Drint Gader sig og Haller fylde,
 Dg Bander øve Morderfærd.
 Af Tigrens Blodtørst Qvinden brænder,
 Dg Skændselsdaad hun leger med,
 End gispende, med Panthrens Tænder
 Hun Fiendens Hjerte sønderled.
 Ei noget helligt er; de ømme
 Cendragtighedens Kander slye;
 Den Gode maa for Nidding rømme,
 Dg Laster herfke uden Sky.
 En Løve farlig er at vække,
 En Tigers Land ubændig er,
 Men skrækkeligst af alle Skrække
 Er Mennesket i vilden Færd.
 See dem, som Himlens Fakkell tænde,
 Dg laane evigblinde Mand;
 Ei Lys for ham, kan den kun brænde,
 Dg sætte Stad og Land i Brand.

Mesteren.

See engang den gyldne Stjerne,
 — Gud har Fryd forlenet mig!

Blank og glattet Malmets Kierne
Frem af Skallen skyder sig.

Dg fra Hielm til Krands
Straaler Solens Glands,
Dg det nette Baabensfyffe
Vorde vil sin Mesters Smykke.

En Stemme.

Herhid, herhid!

I Evende alle, ordner Flokken,
At vi ved Daab indvie Klokken.
Concordia, saa den hedde skal.

Chor.

Til Genbragt og til Broderskab herveden
Skal Klokkens Klang forsamle Menigheden!

Mesteren.

Dg Mestren vil at dette skal
Fra nu af være Klokkens Kalb.
Høit over lave Jordblivs Klynge
Skal den i Himlens Wtherblaa
Som Jordnens nære Næve gynges,
Dg stræbe Stjerners Flugt at naae.
Den som en Stemme fra det Høie,
Eg Firmamentets Stjerners Glands,
Utherrens Raades Magt ophøie,
Dg flette Kærets Berelkrands.
Kun Evighed og Alvor høre
Man lyde i metalne Mund,
Dg med de snare Binger røre
Den Tidens Flugt fra Stund til Stund.
Til Skæbnen laane den sin Tale

— Selv døb den Jntet føler til —
 Dog med sin Svingen den asmale
 Jordlivets veresfulde Spil.
 Dg som ei Dret Klängen binder,
 Naar mægtigttonende den slaer,
 Saa lærer den, at Altting svinder,
 At Alt, hvad jordiskt er, forgaaer.
 Stramt det stærke Lougværk drager,
 Hidser mig nu Kloffen op,
 At i Klängen Vand den rager
 Svæver hen mod Himlens Top.
 Trækker drabelig!
 Alt den svinger sig.

Chor.

Glæde i vor Stad den bringe,
 Allersøst for Fred den ringe.
 Amen!

Kjøbenhavn, 1827.

Trykt hos J. Jrgens.

